

part II.

Člověk versus Pravda

aneb

všechno je jinak

crime analysis of testimony

*Je to smutná epocha,
když je snadnější rozbít atom,
než zničit předsudky.
Albert Einstein*

Lidé versus Člověk

Na počátku druhého čtení ze společné kroniky lidstva stručně připomenu hlavní události prvních tří kapitol knihy *Genesis*.

Náš Otec, když se stal *Bohem nad všemi bohy, Hospodinem*, naléhavě potřeboval spolehlivý zdroj pravdivých informací o *Sobě* samém. Dal proto v šesti dnech povstat celému *Stvoření* aby si na počátku třetího dne vytvořil *Člověka*. Prach ze země a vdechl mu v chřípí dech života. Nejprve vytvořil *formu* a tu naplnil *obsahem*. Získal tak *Svůj* obraz a současně zmírnil i strastiplnou samotu, kterou musel coby *Všemocný* nést. *Člověka* postavil do zahrady Edenu, kde dal vyrůst všemu stromoví s plody dobrými k jídlu. Krom *stromu života* rostl uprostřed zahrady rovněž *strom poznání dobrého a zlého*. *Člověku* přikázal z něj nejíst, aby nepropadl smrti.

To by ale *náš Otec* nesměl být *Soucitný* a vnímavého srdce, aby mohl netečně přihlížet tomu, že ačkoliv ve *Stvoření* bylo vše *dobré*, *On* cítil, že není dobré, aby byl *Člověk* sám. Hledal, jak by *Člověku* ulehčil v jeho samotě. Šestého dne stvoření mu přivedl do zahrady Edenu všechnu zvěř a ptactvo, aby viděl, jak je pojmenuje v naději, že se snad najde pomoc jemu *rovná*. Avšak nalézt pomoc *Člověku* rovnou, aby uspokojila *pošetilost* vševědouceho, to nebyla vůbec snadná záležitost. Všechno živé jménem znal, proto jej nikdo nezaujal. A tak, když to nevyšlo v průběhu *Stvoření*, *utvořil* sedmého dne z jednoho žebra *Člověka* ženu, které nevdechl v chřípí dech života. A ta *Člověka* vskutku zaujala, neboť jí nedokázal dát jméno.

Nebýt toho, že *náš Otec* krom *Všemocnosti* je rovněž *Soucitný* a *Milosrdný*, nedošlo by nikdy na utvoření *ženy pro Člověka*, ta by nepodlehla žárlivé touze po vševědoucečnosti, aby se vyrovnala *Člověku*. Neochutnala by ovoce ze *stromu poznání dobrého a zlého*, v návalu vzteku by nejedl ani *Člověk* a nemuseli být vyhnáni ze zahrady Edenu na zemi. Kdyby toho nebylo, *Člověk* by dál žil v zahradě Edenu, na zemi by dodnes panovala harmonie, původní *lidé* by vládli všemu živému a živili se výhradně rostlinnou stravou v souladu s vůlí *našeho Otce*.

Po ochutnání plodů ze *stromu poznání dobrého a zlého* se jako první otevřely oči *ženě pro Člověka* a později i *Člověku*. Spolu se zrakem se jim aktivoval rovněž sluch a hmat! Tímto okamžikem *poznali* nejen svou *formu*, své tělo a jeho nahotu, ale začali prožívat i realitu vnějšího světa o níž zatím neměli ani potuchy. Doposud neznali *chlad* či *žár*, *léto* ani *zimou*, *den* či *noc*. Tak se stali sebevědomými bytostmi. S jistou určitostí lze reprodukovat i první slova procitnuvšího *vševědouceho ega*. Byla překvapivá i objevná současně; „*Já jsem?!*“ A při pohledu na svou *společnici* řekl: „*Já mám!*“ Nezpochybňuji, že *žena pro Člověka* byla hadem podvedena, neboť se nestala vševědoucecí jako *Člověk*. Nicméně! Ke *vševědoucečnosti* se jí otevřela cesta. Strastiplná cesta skrze poznávání dobrého a zlého.

Tak jako *Člověk* přestal být obrazem *našemu Otci*, tak pozemský řád, kde *lidé* panovali všemu živému, přestal být obrazem poměrům nebeským, kde *náš Otec* dál byl *Hospodinem, Bohem nad všemi bohy*. Věčně diskutovanou zůstane otázka, kde hledat *Zlo*, když na konci šestého dne stvoření bylo přece vše *velmi dobré?!* Kde je pramen zla?

Všeobecně vládne přesvědčení, že zosobněním *Zla* je had, avšak i ten byl stvořen naším *Otcem*. O čem snad nelze pochybovat, že zosobněním *Dobra* je náš *Otec* a proto i vše co stvořil, bylo *velmi dobré*. Byla výjimka a tou, jak víme, byl *Člověk*, který byl obrazem našemu *Otci*. To byla jediná, našemu *Otci*, protikladná bytost.

Dokud *Člověk* nenabyl sebevědomí, mohl být protikladem *Dobra* a přinášel *Pravdu* o *Dobru*. Vlastní vinou, v návalu vzteku se *Člověk* dostal do kolizního protikladu s vůlí našeho *Otce* a nezbylo, než jej ze zahrady Edenu vyhnat. Vyhnáním ze zahrady v Edenu ztratil *Člověk* a žena pro *Člověka* přístup k plodům *stromu života* a tak propadli smrtelnosti.

Takže vážení, pokud jste dostatečně sebevědomí a nezávislí na vůli našeho *Otce*, nemusíte pramen *Zla* vůbec hledat. Disponujete vlastní vůlí a můžete konat činy kolidující s vůlí našeho *Otce*. Coby sebevědomé bytosti jsme zdrojem jak dobrého tak zlého. Proto dobře koná, kdo hledá a koná vůli našeho *Otce*.

A tak, jen díky *Soucitnosti našeho Otce*, mohu nyní dál vkládat své myšlenky do němých slov, abych umožnil vstoupit z Vaší přítomnosti do mé minulosti. Čtvrtou kapitolou knihy Genesis začínáme pronikat do společné historie *Člověka* a lidí.

4 I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: „Získala jsem muže, a tím Hospodina. Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem. /Gn 4,1-2/

Bylo by dětinsky bláhové předpokládat, že sebevědomý, božským intelektem nadaný *Adam*, bude ve vyhnanství pracovat, či dokonce, že se při práci zapotí. V dnešní době by se mohl plně realizovat ve vědě či politice, ale na počátku pozemského vyhnanství nezbylo pošetilému *Egu* než umění, adrenalinové sporty, hazard, vše co přinášelo vzrušení. Již v zahradě Edenu mu byla žena pro *Člověka* lhostejná a na tom nezměnilo nic ani vyhnání na zemi. Zde jí dokázal dát i jméno a tak jediné proč jej *Eva* zajímala, vzrušovala a přitahovala, byla sexualita, její zakrývaná nahota.

Dospělým a života znalým lidem není třeba vysvětlovat, o jaký druh *poznání* šlo, když následkem „poznání“ *Eva* otěhotněla a porodila *Kaina*. První autentická slova *Evy* reflektují mimořádně významnou událost jejího života. Došlo k něčemu nebývalému a naprosto nečekanému. Jestliže hadem byla podvedena, neboť požitím ovoce ze stromu *poznání dobrého a zlého* se nestala vševědoucnost jako *Adam*, pak s narozením *Kaina* získává mnohem víc, přízeň našeho *Otce!*

Důvod je zřejmý, vedle *Spravedlnosti* je to opět *Soucitnost našeho Otce*. Jestliže vyhnání *Adama* a *Evy* ze zahrady Edenu bylo spravedlivé, neboť se provinili porušením zákazu, pak prvorozený *syn Člověka-Kain* se dostává do podmínek vyhnanství bez vlastního zavinění. A k tomu opět nedokázal náš *Otec* zůstat lhostejný.

Porodem *Kaina* se *Eva* ocitla v roli matky, a v této nemohla obstát bez cizí pomoci. Nejenže neměla potuchy jak o dítě pečovat, ale co hůř, neměla ani kde by zkušenost načerpala. *Kainův* otec, vševědoucí *Adam*, i kdyby věděl, tak tomu byla *Eva* jako matka naprosto lhostejná a neméně lhostejný mu byl i *Kain*. Proto jediný, kdo skutečně mohl pomoci, byl náš *Otec*. Musel bezradnou *Evu* coby matku vést a v mnohém i oba rodiče zastoupit a nahradit. A tak *Kain* jako jediný, a po něm již nikdy, nikdo jiný, měl našeho *Otce*, jak za svého otce, tak i svou matku. Takto získala *Eva* nejen muže, *Kaina*, ale i našeho *Otce*.

U druhorozeného *Ábela* již měla základní mateřskou zkušenost a tak nebylo třeba, aby se *náš Otec* až tak angažovat.

Je nasnadě otázka, jak *synové Člověka* přišli ke svým jménům. Jde nepochybně o rodná jména a ta rodiče současných dětí vybírají ze široké nabídky v lexikonu rodných jmen nebo z kalendáře. Prvorozený mnohdy nese jméno *svého otce* a ani já v tom nejsem výjimkou.

Podmínky v jakých se dostalo jména *synům Člověka* jsou zřejmě nesrovnatelné se současností, kdy rodiče dávají jména svým potomkům. Zdá se, že nemá význam jakkoli srovnávat, neboť na samém počátku nebyly žádné kalendáře natož jmenné lexikony. Avšak je to jen výzva nepromarnit jedinečnou šanci.

Tak jako já si nevybíral rodné jméno, stejně na tom byli *Kain* i *Ábel*. Naprosto nikdo neurčuje své jméno. O tom rozhodují jiní, zpravidla rodiče. *Synům Člověka* mohl dát jméno *náš Otec*, který dal *Člověku* jméno *Adam*. *Člověk - Adam*, osvědčil svou způsobilost dávat jiným jméno již šestého dne, když pojmenoval všechnu pozemskou zvěř a ptactvo, kterou k němu *náš Otec* přivedl do zahrady Edenu. Vyhnáním ze zahrady Edenu tuto schopnost nepozbyl, neboť dokázal pojmenovat i *ženu pro Člověka*. *Eva* to je *Živa* a toto jméno podává pravdivou informaci o *obsahu*, že se stane matkou všech živých.

Rovněž *synové Člověka* byli pojmenováni tak, aby jejich jména byla pravdivou informací o jejich podstatě, *obsahu*.

Dnešní rodiče neznají vlastní podstatu, natož aby pak znali podstatu svých dětí. A tak jim dávají libovolná jména, bez jakéhokoliv ohledu na podstatu novorozence. Rodné jméno je dnes zcela bezobsažným konvenčním znakem, užívaným k poukázání na objekt, aniž by jakkoli vystihovalo kvintesenci, podstatu osoby novorozence. Proto také nejedna holčička, jíž se dostane jméno *Eva* se nestane matkou ani jednoho živého dítěte. Záměrně ponechám stranou problematiku příjmení, které každý novorozenec přibírá k rodnému jménu ze strany jednoho z rodičů. Zde konvenční bezobsažnost korunují matoucí a mnohdy humorné informace. *Černý* nikdy nebyl *černý* a *Slabý* je zase pořádný *tlust'och*. *Veselá* je víc smutná než *veselá* a snad jen ta *Stejskalová* si *nestejská* a bere život jaký je.

Na rozdíl od současnosti, kdy výběr jména ovlivňují pouze vnější okolnosti, jako je popularita, tradice, pak jména *Kain* a *Ábel* byla pravdivá, vystihovala jejich postatu. Tyto skutečnosti nezohledňuje ani etymologie či onomastika, jako nauka o vlastních jménech. Ani znalci Bible se neshodují, zda jméno *Kain*, značí *oštěp*, či *kovář* a neméně srozumitelné je i jméno *Ábel*, značící *opar*, *vánek*, *pomíjivost*.

Proto, ryze nevědecky, mám námět k zamyšlení, že koncovka *-in*, ve jméně *Kain*, značí dokonalost, bezchybnost, že ve své podstatě byl ryzí prvotinou svého otce, prostě *IN*. Oproti tomu koncovka *-el* ve jménu *Ábel* značí svatost jeho podstaty.

Takže, sečteno a podtrženo; V současnosti nejen jméno, ale i povolání určují vnější okolnosti, jako je tradice, móda, ekonomika či situace na trhu práce. Naopak u *Kaina* i *Ábela* vnitřní podstata determinovala jak jejich jména, tak i jejich pracovní orientaci. Dokonalý *Kain* se stal zemědělcem, a *Ábela* jeho podstata orientovala k pomoci, službě, pastýřské činnosti.

Dva bratři z jedné krve.

První, suverénní extrovert a druhý, plachý introvert. Následují informace z jejich společného života.

Po jisté době přinesl
Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. Také
Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí
a z jejich tuku. I shlédli Hospodin na Ábela a na
jeho obětní dar, na Kaina však a na jeho obětní dar
neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem
a zesinal v tváři. I řekl Hospodin Kainovi: „Proč
jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář?
Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li
konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích
a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout. /Gn 4,3-7/

Není divu, že první, kdo měl potřebu prezentovat se *našemu Otcí*, byl Kain. Jako zemědělec přináší obětní dary z plodin země, a rovněž Ábel, coby pastýř, přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a z jejich tuku. Kainovo sebevědomé Ego má neustálou potřebu dokazovat jak samo sobě, tak jiným, že je lepší, prostě *IN*. Přitom jde o fatální omyl, když předpokládá, že *naš Otec* provede srovnávání nesrovnatelného.

Náš Otec nikdy nerozhoduje jako dnešní porotci soutěžních pořadů „*Miss SuperStar*“, či „*Ukaž co umíš*“. Rozhoduje jako *Vševědoucí* a tedy *Spravedlivý* soudce. Nesrovnává *projevy* podstaty - přinášené oběti. Nesrovnává ani nesrovnatelné - *Kaina* s *Ábelem*, ale soudí podstatu každého zcela individuálně. Proto jsme informováni o tom, že *primárně* shlédli na *Kaina* a na *Ábela*. Přinesená oběť byla *druhotná* a nepodstatná. Jsou proto zcela zavádějící úvahy, že svým rozhodnutím *naš Otec* upřednostnil pastevectví před zemědělstvím. *Náš Otec* vždy hleděl a dodnes primárně hledí na to, jaké proměny dosahujeme ve své podstatě a až druhotně hodnotí, co jsme vykonali ve vnějším světě. Koneckonců, v tom je dodnes i sama podstata smyslu našeho pozemského života.

Je naší zhoubou, že jsme Kainův neblahý omyl přijali za základ naší nejhlubší tradice. Dnes, víc jak kdykoli v minulosti, jsme ve všech oblastech života motivováni k plnění limitů, dosahování rekordů, jejich překonávání, abychom věděli, kdo je lepší a kdo nejlepší. Nerozumíme *našemu Otcí*, a tak nemůžeme porozumět ani podstatě svých osobních, natož světových problémů. Ostatně, dostatečně výmluvná je sama skutečnost, že snahy lidstva o vyřešení globálních problémů, vyvolávají jen problémy další, větší a závažnější.

Kain si byl jak sebou samým, tak svou obětí natolik jist, že podobný verdikt *našeho Otce* naprosto nečekal. Rovněž Ábel ani ve snu s něčím takovým nepočítal a pořádně se divil. Zato u Kaina došlo k takovému hnutí mysli, že vypadal, jako by na něj sáhla sama *Smrt*. Dozajista nevnímal, když mu *naš Otec* říkal, že přijme i jeho, bude-li konat dobro. Nechápal, že vlastně nerozhodovala přinesená oběť, natož aby dokázal přemýšlet o úkladech hříchu.

Co je hřích o tom se dají vést nekonečné diskuze. Za důležitější považuji ozřejmit si původ hříchu. V tomto ohledu mne zaujal výrok jednoho z nejpovolanějších. V závěru zdařilého filmu z produkce USA, „*Ďáblův advokát*“, ústy Al Pacina říká sám *Ďábel*: „*Ješitnost, můj nejmilejší hřích!*“

Proč pochybovat!?

Vždyť právě nyní nás čeká prezentace toho, čeho je schopná *Ješitnost*, urvaná ze řetězu. Došlo právě na to, před čím *naš Otec* Kaina varoval.

Kain přestal ovládat svou *Ješitnosti* a tak *Ješitnost* začala vládnout Kainovi!

I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi...Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej. Hospodin řekl Kainovi: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ Odvětil: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ Hospodin pravil: „Cos to učinil! Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. Budeš nyní proklet a vyvržen ze země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá svou sílu. Budeš na zemi psancem a štvancem.“ /Gn 4,8-12/

Rozhodnutí *našeho Otce* vzedmulo v nic nechápajícím Kainovi vlnu dosud netušených emocí. Hlava mu to sprostě nebere! Jak mohl zvítězit, s prominutím, takový chcípák?! Ego zasažené zjevnou nespravedlností poznává co to je křivda. Chtěl by vysvětlení, ale uražená *Ješitnost* nepřipustí, aby se obrátil k *našemu Otci*, neboť to *On* se dopustil jasné nespravedlnosti. Jeho veliký hněv jej ale vůbec nevedl k tomu, že by snad chtěl bratra zabít. Na rozdíl od nás, Kain nebyl od dětství přes TV, PC hry a jinak seznamován s nejběžnějšími formami zabíjení. Vůbec netuší, co zabítí obnáší. Nenarodil se a nebyl vychováván jako zabiják, naopak! Touží po *Spravedlnosti*, ale uražená *Ješitnost* nedovolí, aby se dotázal *našeho Otce*. Žárlí na svého bratra a je rozhodnut dokázat, že jde o omyl.

A tak, když se zosobněná *Spravedlnost* na něm dopustila bezpráví, nezbylo mu než vzít spravedlnost, doslova a do písmene, do svých rukou! Dokázat aspoň sobě a Ábelovi, vlastníma rukama, na bitevním poli, že je lepší.

Lze se jen domnívat, proč Bible tak významně mlčí o tom, co se odehrálo na poli mezi bratry. Přitom není žádná možnost, kde si ověřit, co *Kain*, *Ábel* či *naš Otec* udělal a jako to kdo prožíval. Nemohu dokázat nic z toho, co jsem napsal, a přesto jsem si to z prstu nevycucal. Já jen, že z 35 let policejní praxe jsem se 22 roků, denně vyšetřováním vražd zabýval, tisíce podezřelých lidí vyslychal, stovky jich usvědčil a soud mou práci potvrdil. A tak je na čtenáři aby dokázal, zda čerpám z dobrého pramene, či volského vemene.

Ani veliký hněv zdaleka nestačil k tomu, aby Kain bratra zabil. Muselo dojít k jeho umocnění a jediný, kdo to mohl dokázat byl Ábel. Ten sice nechápal proč, ale poslechl svého staršího bratra a šel na pole, kde se Kain hodlal s Ábelem utkat. Když ale seznal, o co Kainovi jde, odmítl na jeho záměru jakkoli spolupracovat. Choval se jako zbabělec, odmítal všechny formy zápasu, dokonce se nehodlal jakkoli bránit. Něco takového muselo u Kaina zákonitě vyvolat neovladatelný vztek. Stejně neovladatelný vztek, který *jeho otce* přiměl k tomu, že v zahradě Edenu vzal od *jeho matky* nabízené jablko ze stromu *poznání dobrého a zlého*.

Vida! Zlatý klíč.

Pošetilce zabíjí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché./Jb 5,2/

Dozajista by stačila pouze jediná rána, aby byl zápas dvou bratrů rozhodnut. Ale zaručeně jich bylo víc, protože Kain si potřeboval své vítězství patřičně potvrdit. Musel dokázat sobě, a jednou pro vždy i Ábelovi, že je nejlepší. Kain byl vítězstvím dočista zklamán, neboť stále pasivní a nebránící se Ábel mu vůbec nedopřál, aby si svůj triumf patřičně vychutnal. A tak zcela rozčarován, neboť Ábel mu najednou už nestál ani za facku, ponechal jej na poli jeho osudu a odešel.

Sotva kdo tuší, jak neblahým znamením *našemu Otci* byla skutečnost, že Ábela v tomto světě nikde neviděl. Vždyť pouze v zahradě Edenu se mohli *Člověk a žena pro*

Člověka ukrýt. Proto Ábela vůbec nevolá a obrací se na Kaina s otázkou, která nám tudíž může připadat zcela nemístná a zbytečná. Jde však o získání nesmírně důležité odpovědi.

Z Kaina stále promlouvá uražená *Ješitnost*, když *našemu Otc*i odsekává, že *neví*, a že *není strážcem svého bratra*. Potom, co se vrátil z pole, jej přestal Ábel absolutně zajímat. A taky proč by měl?! Jestliže *naš Otec* neví, kdo z nich dvou je lepší, pak Kain v tom měl jasno jednou pro vždy!

Můžeme si tak být jisti, že Kain nelže! To by totiž *naš Otec* ihned poznal. Máme jedinečně cenný důkaz, že poté co Ábela zanechal na poli, neměl o jeho dalším osudu a smrti ani potuchy.

Dnes a denně, bezpočtukrát jsem konfrontoval obviněné, podezřelé i svědky se zajištěnými důkazy. V případech, že oběť útok přežila a jen bylo-li to vskutku zcela nevyhnutelné, postavil jsem při konfrontaci obviněného tváří v tvář jeho oběti, abych tímto způsobem odstranil existující rozpory. Jen kdo něco podobného zažil, ví dobře, jak je to mimořádně náročné pro všechny zúčastněné.

Ale co svět světem stojí a stál, nikdy nikdo neslyšel, že by mrtvý, viníka své smrti, v přímé konfrontaci svým slovem usvědčoval. *Naš Otec* provedl nám naprosto nepochopitelnou konfrontaci mrtvého Ábela s živým Kainem. To prolitá krev Ábelova, před *naším Otcem*, dopodrobna Kainovi zopakovala, co se odehrálo na bitevním poli se všemi následky. Dnešní obhájci lidských práv budou nutně pobouřeni, neboť způsob jakým byla konfrontace provedena, po čertech připomíná pranýřované policejní praktiky. Bez obvinění, bez poučení, bez obhájce, který měl Kaina předem několikrát varovat, aby raději mlčel a nic neříkal!

O co jde dnes lidem při hledání spravedlnosti, to nezaslouží komentář. Zato *našemu Otc*i šlo a stále jde jen o *Spravedlnost!* Rozsudek, který *naš Otec* vynesl ihned po provedené konfrontaci může působit dojmem ukvapeného rozhodnutí. Není se co divit, neboť nám zcela uniká, že *naš Otec*, coby *Vševědoucí*, nemusí nic vyšetřovat. Jediné co si potřeboval u Kaina ověřit, byla subjektivní stránka, jeho zavinění. A protože Kain neměl o Ábelově smrti ani potuchy, nebylo na místě soudit jej coby vraha. Víc než toto Kainovo vyjádření *naš Otec* k vynesení *Spravedlivého* rozsudku nepotřeboval. A neopomněl v dnešní době tak samozřejmou otázku, zda svého činu lituje. Kain by *našemu Otc*i odpověděl: „*Neznám* „*lituješ*“.

Kdo by přece jen u tak závažného rozhodnutí postrádal hlubší odůvodnění, tomu doporučuji lépe se soustředit na informaci, že ...“*země rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra.*“ Pokud by v dnešní době bylo Ábelovo tělo pitváno, pak by ta samá informace, v závěru soudně lékařského posudku o příčině Ábelovy smrti, vyzněla asi takto: „*Četné, trzně zhmotněné rány, zjištěné na těle pitvaného, byly způsobeny opakovanými údery otevřených i sevřených rukou. Příčinou smrti je povšechná krevní ztráta neslučitelná se životem.*“

Účastnil jsem se bezpočtu pitev a byla to příležitost rozjímat nejen o smrti, ale především o životě. Žijeme, aniž tušíme proč a ani na pitevním stole smysl lidského života nenalzáme. Podobně absurdní mi připadají mnohé postupy, které biblické texty pečlivě pitvají, ale životní smysl nehledají. Budu lidmi přirozeně proklínán, že biblický text tradičním způsobem nepitvám. Zato jej prožívám a tak i *poznávám* události a jejich protagonisty.

A tak respektujme, že rozhodnutí *našeho Otce*, o Kainovu prokletí, vyvržení ze země a zbavení síly, kterou mu dosud země dávala při obdělávání půdy, je dostatečné a *Spravedlivé*.

Pro nás by mělo být tím nejdůležitějším zjištěním, že *Život*, jeho informační podstata,

je spjat s krví. Smrtí Ábela jeho život neskončil! Co skončilo, byl pouze *projev* podstaty - života v tomto světě. Známe okolnosti, za nichž se Ábelovo tělo z tohoto světa ztratilo, ale sama příčina zániku formy - těla, zůstává prozatím zahalena tajemstvím.

Můžeme sledovat, jak se zachoval Kain poté, co namísto uznání *našeho Otce*, o nějž tolik usiloval, se stal *psancem* a *štvancem*.

Kain Hospodinu odvětil:

„Můj zločin je větší, než je možno odčinit. Hle, Vypudil jsi mě dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tváří. Stal jsem se na zemi psancem a štvancem. Každý, kdo mě najde, bude mě moci zabít.“ Ale Hospodin mu řekl: „Nikoli, kdo by Kaina zabil, bude postížen sedmeronásobnou pomstou.“ A Hospodin poznamenal Kaina znamením, Aby jej nikdo, kdo jej najde, nezabil. Kain odešel od tváře Hospodinovy a usadil se v zemi Nódu, východně od Edenu. /Gn 4,13-16/

Kain musí platit krutou daň, za pravdivý náhled svého počínání. S pokorou, s níž nyní přijímá výrok našeho Otce, měl přijmout i rozhodnutí při obětování. Je mu zřejmé, že odčinit zločin, jehož se dopustil, je prakticky nemožné. Zato současnému čtenáři bude těžko pochopitelné, že o vině a trestu vůbec nelicituje.

Abychom Kainovi lépe porozuměli, postačí připomenout, že *jeho otec* byl *vyhnáním* zbaven možnosti volně požívat plody stromů v zahradě Edenu, zejména plody *stromu života*. Podobně byl *vypuzením* Kainovi významně zredukován rozsah využití zemských sil a darů země. *Jeho otec* má na zemi status *vyhnance*, ale Kainovo postavení *psance* a *štvance* je nesrovnatelně horší. Zatímco *vyhnanci* byl život bez plodů *stromu života* toliko omezen, pak život *psance* a *štvance* je bezprostředně ohrožen.

Kain poznává co to je *Strach*, existenční strach! Je zděšen, neboť neví dne, hodiny ani sekundy. Kdykoli a kdekoli, každý kdo jej potká jej může zabít stejně, jako on zabil Ábela. Nenechte se zmást představou, že po smrti Ábela se mohl potkat leda se *svým otcem* nebo *svou matkou* a bylo by absurdní očekávat, že ti by jej zabili. Mějme na paměti, že nic, naprosto nic se na zemi neodehrává za zavřenými dveřmi, ale na otevřené scéně, před zraky všech nebeských bytostí. To před horlivci z nebeské scény má Kain zcela oprávněnou obavu. Hrozba sedmeronásobné pomsty *našeho Otce* je adresována právě jim.

Avšak jaký zákaz, jaká hrozba je pro svévolníka dostatečně přesvědčivá? *Náš Otec* se ocitl v nesmírně složité situaci. Pokud chtěl Kaina skutečně účinně chránit před všemi, kdo jej mohli zabít, musel mu dát něco, co by jinak nikdy nikomu nedal! Tetování lze přehlédnout a nebyl to ani kříž, kterého se dnes bojí leda čert. Znamení, které Kainovi poskytovalo spolehlivou ochranu přitom ani v nejmenším neřešilo jeho strach. Kain postrádal hroší kůži dnešních otrlců. Namísto aby si bezostyšně užíval života pod ochranným znamením *našeho Otce*, dál jej šířal strach. Strach se mu stával maniodepresivní jistotou, že jednou se přece jen najde někdo, kdo jej zabije. A je to k neuvěření. Kdo Kaina potkal, tak se rovněž bál! Nebál se však Kaina, ale znamení, které mu dal *náš Otec*. Všichni se báli *našeho Otce*, protože Kain nosil *!svatozář!*

Než se budu zabývat další Kainovou pozemskou cestou, je třeba uzavřít dosavadní zkoumání jeho osudné oběti.

Pokud se domníváte, že jste již dostatečně pochopili problematičnost Kainovy oběti,

pak se jen spolu se mnou hluboce mýlíte. Právě nyní, když jsem hodlal pokračovat, zčista jasna mi přišlo, že to nejvýznamnější jsem dosud zcela míjel. Jde o komparativní zkoumání oběti jako takové.

Je totiž jeden naprosto zásadní rozdíl mezi obětí přinášenou *našemu Otci* a obětováním jiným bohům. Pokud by bratři obětovali kterémukoli jinému bohu z nebeského zástupu, pak by zaručeně uspěl Kain a nikoli Ábel.

Nejen Kain, ale kdokoli, kdo přináší oběť *našemu Otci*, měl by tak činit zcela nezištně, bez jakýchkoli požadavků, postranních úmyslů, prostě s láskou!! Neboť základem *Lásky* je nezištnost a *Láska* je základem morálky *našeho Otce*. Pokud není oběť vskutku nezištná, pak nejde o oběť, ale o docela obyčejný handl, byznys a kšeft!

Právě tento principiální aspekt rozhoduje, zda ten, kdo oběť *našemu Otci* přináší, bude či nebude se svou obětí přijat.

A abych se vypořádal s daným problémem bezezbytku, musím poznamenat ještě jedno.

Naprosto nikdo z lidí netuší, že Kain svou obětí zcela bezděčně vystavil *našeho Otce* tomu nejtěžšímu testu, jaký si jen lze představit. Byla to zkouška nejen nesmírně obtížná, ale ve svém důsledku i krutě bolestná. *Náš Otec*, ač by velmi, velmi rád, nemohl shlédnout na Kaina a jeho oběť. Kain mu takovou možnost prostě nedal. Neboť jen Ábelova oběť byla zcela nezištná. Bohové, jimž se *náš Otec* stal Bohem, *Hospodinem*, všechny bytosti nebeského zástupu, naprosto všichni na Kainovu a Ábelovu oběť hleděli a s napětím čekali, jak se rozhodne. Pokud to na zemi dodnes ignorujeme a popíráme, pak na nebi všichni dávno dobře vědí, že *náš Otec, syna Člověka* - Kaina miloval! Miloval a milovat nikdy nepřestal!! Také proto to byla pro *našeho Otce* nesmírně bolestná zkouška, po níž jen na zemi může ještě někdo pochybovat o tom, jaký *náš Otec* skutečně je.

Vyjma nás lidí, podal všem absolutní, zcela nezpochybnitelný důkaz své trojjedinosti. *Náš Otec je Láska, Pravda i Spravedlnost!*

Tak, a nyní se již s klidným svědomím mohu věnovat další Kainově pozemské cestě.

I poznal Kain svou ženu, ta otěhotněla a porodila Enocha. Tu se dal do stavby města a nazval to město Enoch, podle jména svého syna. Enochovi se narodil Írad, Írad zplodil Mechújáela, Mechújáel zplodil Metúšáela, Metúšáel zplodil Lámecha. Lámech pojal dvě ženy; jedna se jmenovala Áda a druhá se jmenovala Sila. Áda porodila Jábala, který se stal praotcem těch, kdo přebývají ve stanu a u stáda. Jeho bratr se jmenoval Júbal; ten se stal praotcem všech hrajících na citaru a flétnu. Také Sila porodila, a to Túbal-kaina, mistra všech řemeslníků obrábějících měď a železo. Sestrou Túbal-kainovou byla Naama. Tu řekl Lámech svým ženám:

**„Ádo a Silo,
poslyšte můj hlas, ženy Lámechovy,
naslouchejte mé řeči:
Zabil jsem muže za své zranění,
pacholíka za svou jizvu.
Bude-li sedmeronásobně pomstěn Kain,
tedy Lámech sedmdesátkrát a sedmkrát.“**

I poznal opět Adam svou ženu a ta porodila

syna a dala mu jméno Šét (*to je [Do klína] vložený*).
Řekla: „Bůh mi vložil *do klína* jiného potomka
místo Ábela, kterého zabil Kain. Šétovi se narodil
syn; dal mu jméno Enóš. Tehdy se začalo vzývat
jméno Hospodinovo. /Gn4 17-26/

Houstone?!

Velký problém, Houstone!

Hned v úvodu další kapitoly z Kainova života tu máme vsutku zapeklitou záležitost. Jako by jednoho zločinu nebylo dost a už je tu důvodné podezření na incest. Neboť jakou ženu Kain „*poznal*“ aby mu porodila syna?! Vždyť kromě Evy, *jeho matky*, žádná jiná žena do úvahy nepřichází! A nezůstává jen při jednom! I Enoch musel „*poznat*“ nějakou ženu, aby mu porodila Írada a ten taktéž a tak stále dál...?!

Hrůza a děs, Houstne!

Slepě věřící uspokojí, když jim znalci Zákona vyloží, že Bible přece nepodává teorii o vzniku a vývoji člověka, ale toliko zvěstuje co a k čemu člověk je a že proto není správné se ptát, odkud Kain vzal svou ženu. Ostatně, bylo pomlčeno, když šlo o první zločin, který se udál na poli mezi bratry, a když nyní mlčí i *náš Otec*, tak to zřejmě musí být v pořádku.

Popravdě řečeno, všechno je v pořádku, neboť problém mají pouze ti, kdo Bibli pitvají tradičním způsobem a pro něž je *Člověk* svou podstatou totéž co *Lidé*.

Člověk byl jedinečná bytost, a do vyhnanství na zemi jej provázela *žena pro Člověka*, která svou podstatou byla rovněž *Člověk*, neboť byla *utvořena* z jednoho jeho žebra. Při pohlavním spojení Adama s tělem Evy šlo o zcela unikátní spojení Adamovy formy, se svou vlastní formou. Kain, kterého Eva porodila, byl první *syn Člověka*. Naprosto věrná kopie *svého otce*, Adama. A stejně tak Ábel i Šét. Pokud by Eva s Adamem otěhotněla 5x nebo 10x, vždy by porodila jen dalšího *syna Člověka*, naprosto stejnou Adamovu kopii. Stalo se, jak řekl *náš Otec*. Eva v bolestech rodila syny! Nerodila děti, pouze *syny Člověka*. Nemohla a ani neprodila jedinou *dceru Člověka*.

Země, jenž se stala Adamovi a Evě vyhnanstvím, byla domovinou *lidí*. Mezi lidmi si našel Kain svou ženu a lidská žena mu porodila syna *Enocha*. *Enoch* je první *lidský syn*. Teprve nyní dochází ke křížení božského *syna Člověka* s lidskou matkou. Však také nelze přehlédnout, že když *náš Otec* později hovoří ke svým vyvoleným, používá specificky přesné oslovení „*lidský synu*“! Až křížením božské formy s lidskou mohlo dojít k narození jak *lidského syna* tak i *lidské dcery*. Původní lidé, především mužská složka, kteří podle stvořitelského záměru *našeho Otce* měli panovat nade vším živým, byli odsouzeni k zániku. Bible se věnuje výhradně osudům nového typu *lidí*. Sleduje stopu, kterou zanechává *Člověk* a dva *synové Člověka*, Adam, Kain a Šét v původní lidské rase.

Informace o tom, že Kain se dal do stavby města, kterému dal jméno podle svého syna *Enoch* je informace nejen velmi významná, ale naprosto převratná. Představa, že by Kain pro své rodiče, syna a svou ženu stavěl město, je zcela absurdní. Vždyť by se vešli do chalupy, tak k čemu město? Při jeho postavení *psance* a *št Vance* by bylo na místě, aby se dal do stavby pevnosti či hradu. Až současné velkoměsto by mu mohlo poskytnout relativně spolehlivou ochranu pod pláštěm anonymity. U Kaina však zřejmě muselo dojít k zásadní proměně jeho podstaty. Poté, co byl konfrontován s mrtvým Ábelem, bylo jeho doznání viny nezvykle pravdivé a hluboce upřímné. S nazřením podstaty svého zločinu došlo u Kaina k naprosto radikální vnitřní proměně. Šlo vsutku o pronikavou *metanoiu*, jejíž pochopení by mělo přispět k přehodnocení tradičního náhledu na Kaina.

Po událostech 11/9 by se dalo očekávat, že z *ješitného egoisty* se stane *paranoidní egoista*. Neboť koho potká, může být *terorista*! Bylo by lépe každého preventivně zabít. Kupodivu se tak nestalo! Kain se v jediném osudovém okamžiku proměnil v hluboce pokorného služebníka. Jako se mladší bratr Ábel stal *pastýřem ovcí*, tak se Kain, po jeho vzoru, stal *pastýřem lidí*. To s lidmi a pro lidi staví město, jemuž dal jméno podle svého syna *Enoch*. Ostatně, již sama skutečnost, že Kain nedává městu jméno podle sebe, ale podle jména svého syna, dotvrzuje jeho proměnu.

Pouze povrchně je probádána a proto zůstává nedocněna systematika identifikačního značení, osobních jmen. Z toho co jsme dosud poznali, *naš Otec* pojmenoval *Člověka* podle *obsahu*, nikoli podle *formy*. Rovněž *Člověk*, podle *obsahu*, pojmenoval vše živé, co k němu *naš Otec* přivedl do zahrady Edenu. Nešlo o pojmenování individuálního zvířete, ale vyjádření jeho druhových vlastností. Pes jako pes, had jako had. Svě ženě dokázal dát jméno až poté, co se mu otevřely oči. Šlo o jakousi aktualizaci vyjadřující *obsah*, respektive *funkci*. *Eva* to je *Živa*, neboť se stala matkou všech živých. V zahradě Edenu se matkou zřejmě stát neměla. Lze jen předpokládat, že jména *synů Člověka* vyjadřovala rovněž jejich *obsah*. Pro současného čtenáře je to těžko pochopitelné, protože o obsahu novorozenců nic netušíme. Celý život šlechtíme především *formu*, svůj fyzický, vnější projev. A přes vynakládanou snahu, oblečením, tituly, řády, vzděláním, dokonce ani kněžským rouchem nedokážeme zastřít svou podstatu. Někdo je *had*, jiný *vůl*, či *prase* a ona zase *liška*, *slepice* či *kráva*. To vcelku spolehlivě svědčí o tom, že původní *lidé* vskutku patřili do říše zvířat, kde měli panovat nade vším živým. To až Adam, Kain a Šét z původních lidí učinili sebevědomé bytosti. Udělali z nich individuální, sebevědomé osobnosti, které rovněž musí mít individuální označení. Osobní jméno, jenž zcela nezaměnitelným způsobem spolehlivě odlišuje jedince od jiných svého druhu. Nejde pouze o konvenční znak sloužící k poukázání na objekt, primárně jde o *Spravedlnost*! Neboť co by to bylo za systém, kde by se něco mohlo ztratit! Jaká by to byla *Spravedlnost*? Dalo by se vůbec hovořit o *Spravedlnosti*, když by kdokoli mohl uniknout odpovědnosti za své činy?!

Máme pochybnosti o *našem Otci*, a neméně pochybujeme o *Spravedlnosti*.

Kdybychom nepochybovali, pak bychom se dodnes nedivili, a tak chytře nežvanili o tom, jak mohl být *syn Člověka* - *Ježíš* zabit!?

Šlo o *Spravedlnost*!

Kromě jména prvního *lidského syna*, *Enocha*, poznáváme i další jména této rodové linie vedoucí až k *Lámechovi*. Tento v pořadí pátý, prvorozený z *lidských synů* Kainova pokolení, pojal za své dvě ženy z původních *lidí*. Jde nepochybně o významnou událost. Zatímco *Áda* rodí *Lámechovi* jeho prvorozeného syna *Jábala*, první syn jeho druhé ženy *Síly* dostává jméno *Túbal-kain*. Nápadně to připomíná současnou identifikační tradici, spojení rodného jména a příjmení. Neméně významnou je informace, že sestrou *Túbal-kainovou* byla *Naama*.

Naama je první *lidská dcera*, kterou poznáváme jménem.

A máme před sebou zcela unikátní *Lámechův* proslov k *Ádě* a *Síle*. Podobně jedinečný projev měl v zahradě Edenu *Člověk*, když po procitnutí poprvé uviděl *ženu pro Člověka*.

Jde nepochybně o mimořádně významnou informaci a přesto jí znalci *Zákona* nevěnují odpovídající pozornost. Panuje povšechná shoda, že *Lámech* se vychloubá prolitou krví a co víc, že se vysmívá *našemu Otci*, neboť zřejmě hodlá vzít chod věcí do svých rukou. Ne že se bude mstít jen sedmkrát, ale sedmdesátkrát a sedmkrát! Snad učený náhled, ale zcela ignorující naprosto vše co *Lámechovi* proslovu předcházelo.

Lámech se nevychloubá a nedopustil se žádného zabití. Neví nic o žádném zločinu jenž by spáchal a přesto trpí! Jen jeho *forma*, tělo nic neví. Ale jeho krev, krev Kainova, ta si zločin na Ábelovi dobře pamatuje. Tak jako ke Kainovi při konfrontaci promluvila krev Ábelova, nyní k Ádě a Síle z úst Lámechových promlouvá krev Kainova:

„Zabil jsem mladšího bratra, z malicherných důvodů.“

Krev je výjimečný svědek. Lámech je první dokumentovaný případ konfliktu paměti *obsahu* s pamětí *formy*. Zatímco paměť *obsahu* je absolutní, paměť *formy* je relativní, omezená existencí fyzického těla.

V Lámechovi se ozývá *Svědomy*. Rád by vytěsnil vzpomínku na zločin, jehož se dopustil dávný předek. Vůbec nechápe, proč on, který nikoho nezabil, nyní trpí. Kaina, skutečného viníka chrání znamení *našeho Otce*, svatozář. Na toho si nikdo netroufne. Co však on, chudák nevinný? Co když někdo vykoná pomstu za Ábela na něm! V dnešní době by to nebylo nic překvapujícího. Lámechova úvaha je nejen pochopitelná, ale i zcela racionální a logická : „*Jestliže toho, kdo by zabil Kaina má stihnout sedmeronásobná pomsta, pak ten, kdo by zabil Lámecha, musí být stižen pomstou sedmdesátkrát a ještě sedmkrát!*“

Dnešní lidé v pozůstalostním řízení soupeří o materiální statky, které jim zanechali zesnulí rodiče. Ale sotva kdo pomyslí na *Spravedlnost*. Že krom materiálního, získáváme i nehmotné dědictví. Přitom jde o dědictví, které nikdo nemůže odmítnout. Právě Lámech podává závažné svědectví o účinnosti univerzálního zákona „*O dědění*“. Je názorným příkladem aplikace jeho základního článku.

Viny otců se dědí až do pátého kolene!

Po zdánlivě neobvyklém odbočení, které však mělo mimořádný význam, se opět vracíme k meritu věci, základním informacím o osobnostech utvářejících základy nového lidstva. Adam opět *poznal* svou ženu Evu a ta porodila již třetího a posledního *syna Člověka* – Šéta. Jde o náhradu za Ábela, kterého zabil Kain. Rovněž *Šét* – třetí *syn Člověka*, si musel vybrat svou ženu mezi původními lidmi. Poté co poznal *svou lidskou* ženu, ta mu porodila *lidského syna*, jemuž dal jméno *Enóš*. Podobnost se jménem *Enoch*, prvorozeným synem Kainovým, je očividná, ale hlubší podstata nám zůstává utajena. Zatímco se jménem *Enoch* je spojena stavba stejnojmenného města, ke jménu *Enóš* se váže jiná činnost. Začalo se vzývat jméno Hospodinovo. Adamovi bylo sto třicet let, když se narodil *Enóš*. 130 let trvalo Adamovi a jeho potomkům než uznali, že bez *našeho Otce* to nepůjde. Mnoho nepochopili a podle toho i jednali. Začali sice vzývat jméno *našeho Otce*, ale dál si šli svou vlastní cestou a tak spolehlivě spěli do záhuby.

A před námi je genealogický přehled.

Toto je výčet rodopisu Adamova: V den, kdy Bůh stvořil člověka, učinil jej k podobě Boží. Jako muže a ženu je stvořil, požehnal jim a v den, kdy je stvořil, dal jim jméno Adam (to je Člověk).

Ve věku sto třiceti let zplodil A d a m syna ke své podobě, podle svého obrazu, a dal mu jméno Šét. Po zplození Šéta žil Adam ještě osm set let a zplodil syny a dcery. Všech dnů Adamova života bylo devět set třicet let, a umřel.

Ve věku sto pěti let zplodil Šét Enóše. Po zplození Enóše žil Šét osm set sedm let a zplodil syny a dcery. Všech dnů Šetových bylo devět set dvanáct let, a umřel.

Ve věku devadesáti let zplodil E n ó š Kénana. Po zplození Kénana žil Enóš osm set patnáct let a zplodil syny a dcery. Všechnů Enóšových bylo devět set pět let, a umřel.

Ve věku sedmdesáti let zplodil K é n a n Mahalalela. Po zplození Mahalalela žil Kénan osm set čtyřicet let a zplodil syny a dcery. Všechnů Kénanových bylo devět set deset let, a umřel.

Ve věku šedesáti pěti let zplodil M a h a l a l e l Jereda. Po zplození Jereda žil Mahalalel osm set třicet let a zplodil syny a dcery. Všechnů Mahalalelových bylo osm set devadesát pět let, a umřel.

Ve věku sto šedesáti dvou let zplodil J e r e d Henocha. Po zplození Henocha žil Jered osm set let a zplodil syny a dcery. Všechnů Jeredových bylo devět set šedesát dvě léta, a umřel.

Ve věku šedesáti pěti let zplodil H e n o c h Metúšelacha. A chodil Henoch s Bohem po zplození Metúšelacha tři sta let a zplodil syny a dcery. Všechnů Henochových bylo tři sta šedesát pět let. I chodil Henoch s Bohem. A nebylo ho, neboť ho Bůh vzal.

Ve věku sto osmdesáti sedmi let zplodil M e t ú š e l a c h Lámecha. Po zplození Lámecha žil Metúšelach sedm set osmdesát dvě léta a zplodil syny a dcery. Všechnů Metúšelachových bylo devět set šedesát devět let, a umřel.

Ve věku sto osmdesáti dvou let zplodil Lámech syna. Dal mu jméno Noe (*to je Odpočinití*). Řekl: „Ten nám dá potěšení a *odpočinití* od naší práce a od námahy našich rukou, kterou nám přináší země prokletá Hospodínem.“ Po zplození Noeho žil Lámech pět set devadesát pět let a zplodil syny a dcery. Všechnů Lámechových bylo sedm set sedmdesát sedm let, a umřel.

Když bylo N o e m u pět set let, zplodil Noe Šéma, Cháma a Jefeta. /Gn5 1-32/

Genealogie je pomocná historická věda, zkoumající vztahy mezi lidskými jedinci, vyplývající z jejich společného rodového původu. Jako *rodopis* je označován soukromý zájem v této oblasti. Z tohoto hlediska Genesis nepodává Adamův *rodopis*. Můžete hádat, nejen kdo měl zájem, ale kdo vůbec byl schopen soustředit a uspořádat informace o tom, jak z *individuálního Ega – Adama* - se v nově vznikajícím lidstvu formovalo jedno *kolektivní Ego* jménem *Izrael*. Prakticky ba ani teoreticky nepřichází do úvahy nikdo jiný, než *náš Otec*. On toto *kolektivní Ego* formoval, dal mu jméno a měl zájem i výlučnou schopnost *rodopis Izraele* uspořádat!

Informace o Kainových potomcích nejsou žádným rodopisem, ale toliko nezbytnou průvodní informací k hlavní informaci, kterou je existence a ukázka funkčnosti univerzálního zákona „*O dědění*“. Je nabíledni, proč je zákon „*O dědění*“ uveden právě v souvislosti s Kainovými potomky.

Vím dobře, že něco takového nemůže naprosto nikdo z dnešních lidí akceptovat. Dědit hmotný majetek po předcích považuje naprosto každý za přirozené právo. Že by se však mělo dědit i *příslušenství*, krev a pot, vše co na získaném majetku ulpívá, a navrch všeho i viny otců, to všem připadá jako absurdní a proto i zcela nepřijatelné. Zřejmě proto důsledně

prosazujeme individuální vinu a kolektivní vinu všemožně vytěsňujeme. Popravdě řečeno, jen před ní, seč můžeme, oči zavíráme! *Neuróza* je proto nejrozšířenější nemocí dnešní doby a to jak u individuálního, tak kolektivního Ega. Již Sigmund Freud objevil, že vytěsnění je jedním z hlavních mechanismů při vzniku neurózy. Potlačení odpovídá vědomému morálnímu rozhodnutí, zatímco vytěsnění představuje poněkud amorální sklon zbavovat se nepříjemných rozhodnutí. Potlačení může způsobit zármutek, konflikt a utrpení, ale nikdy nevyvolá neurózu.

Neuróza je vždy náhražkou za oprávněné utrpení.

Tak jako trpí *individuální Ego* Lámechovo, podobně může trpět i *kolektivní Ego*. Ostatně dobře je to patrné na společenském vědomí v současných postkomunistických či postfašistických státech. Demokracie nic neléčí, takže obdobně na tom jsou i společnosti, které za sebou mají otrokářskou minulost, nebo se vyšvihly díky své kolonialistické minulosti. Zatímco *individuální Ego* řeší neurózu pomocí drog, od léků přes alkohol po skutečné drogy, pak na kolektivní neurózy zabírá spolehlivě vzrušení a zábava. A tak hazard, showbyznys v čele s TV, herny erotika a porno mají svou budoucnost jistou.

Jsme na samém začátku zrodu individuálního lidského Ega. S tím jak se noví lidé budou množit, začnou se rodit přirozená *kolektivní Ega*, jako je rodina a rod. S rozvojem lidské společnosti přijdou i umělá *kolektivní Ega* jako je stát, církve, mafii a politické strany nevyjímaje.

Zatím poznáváme, jak plány *našeho Otce* umí komplikovat *individuální Ego* a ještě poznáme, co dokáže *kolektivní Ego - Izrael*. Dostává se nám jedinečná příležitost, poučit se z chyb druhých. Ale koho to kdy zajímalo? Staráme se především o své pozemské statky. Nedokážeme se poučit z vlastních chyb, natož abychom se poučili z chyb předků. Místo abychom minulost pochopili, a poučili se z chyb druhých, stále jen někoho soudíme, vůbec nic nechápeme a tak si spolehlivě komplikujeme svou budoucnost.

Jelikož biblická genealogie přihlíží jen k mužským potomkům, máme k dispozici *rodokmen*. Z tohoto *rodokmenu* je zřejmé, že tak jako je *Eva* naší společnou matkou, tak nám všem společným otcem je bůh nad všemi Bohy, *Hospodin* a nikoliv Adam. Takovýto *rodokmenem* nemá k dispozici nikdo jiný než *Izrael*. A protože jej doplňují další významné informace, bude vskutku na místě jeho biblické označení *rodopis*.

I to minimum informací o Kainových potomcích zaslouží srovnání s potomky Šetovými. Kainův prvorozený dostává jméno *Enoch*, Šetův má jméno *Enóš*. Pátý prvorozený v Kainově linii se jmenuje *Lámech*, a rovněž tak *Lámech* se jmenuje desátý prvorozený v linii Šéta. K osobě jménem *Lámech* se váže jakési vyvrcholení. U Kainova *Lámecha* je to naděje na ukončení pěti generačního cyklu dědění otcovské viny. Šetův *Lámech* zplodí prvorozeného *Noe*. Ten má přinést potěšení a odpočínutí od práce a námahy, kterou přináší země prokletá *naším Otcem*. Tento *Lámech* završuje období prokletí Země, o nějž se zasloužil *Člověk* v zahradě Edenu. Jde o jakousi předzvěst pozemské očisty, která bude realizována prostřednictvím potopy.

V této části rodopisu *Izraele* zcela jistě neunikne pozornosti *Henoch*, který je v Šetově linii pátý prvorozený. Dosud každý, kdo se na zemi narodil, žil a čekal kdy zemře. Ale Henoch se smrti nedočkal. Dosáhl jen třetiny obvyklého věku prvorozených a v 365 letech ho nebylo, neboť jej Bůh vzal. To byla pro ostatní velmi významná výzva, aby změnili způsob dosavadního života. Každý by to bral, ale nikdo nebyl ochoten se ve své svobodné vůli

podřídít vůli *našeho Otce* takovou měrou jako *Henoch*. A tak život *Henochův* zůstává jen věčnou výzvou.

Vedle vyjmenovaných prvorozených synů, tito zplodili mnoho synů a dcer, které jménem neznáme. Považuji za vysoce nepravděpodobné, že by kdokoli dnes žijící mohl ve svém stromu života postrádat příbuzenskou odnož vedoucí až ke Kainovi. Bezvýznamné to však není pro stoupence *vyvolenosti a čisté rasy!* Nad takovým tvrzením by zajisté vzpláli velkým hněvem a zesinali v tváři, neboť oni nemají s Kainem, natož se Židy, naprosto nic společného! Adolf Hitler a jeho lid celému lidstvu jen znovu předvedli, co dokáže *Ješitnost kolektivního Ega* urvaná ze řetězu. Však na rozdíl od Kaina, oni dobře věděli, co činí.

Lépe je věnovat se tomu podstatnému, neboť následující informace, jakkoli se může zdát banální, byla pro další pozemský vývoj zcela klíčová.

6 Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jichž se jim zachtělo. Hospodin však řekl: „Můj duch se nebude člověkem věčně zaneprazdňovat. Vždyť je jen tělo. At' je jeho dnů sto dvacet let.“ Za oněch dnů, kdy synové božští vcházeli k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zrůdy, ba ještě i potom. To jsou ti bohatýři dávnověku, mužové pověstní. /Gn 6,1-4/

Krása *lidských dcer*, jenž se rodily ze spojení původních *lidských žen* s Adamem, Kainem, Šétem a jejich potomky byla zřejmě pozoruhodná. První vyjímečná krasavice, kterou známe jménem, byla *Naama*, dcera *Lámechova* a sestra *Túbal-kainova*.

Všechny dosavadní komplikace byly interní povahy, vznikaly na Zemi. Ale *synové božští*, to byla naprosto *nová kvalita*, která do vnitřních, pozemských problémů zasáhla přímo z vnějšku, z nebeské sféry. Kdo přistupuje k Bibli s ledabylou lehkovážností, ani nepostřehne jemnou nuanci. Nešlo o *syny Boží*, ale o *syny božské!* *Synové božští* měli božský původ a rovněž božské dispozice. Postrádali však morálku a kázeň *synů Božích*, jejich respekt k *Zákonu a našemu Otci*. A jak je patrné z kauzy *Jób verzus Satan*, rovněž neměli, právo předstupovat před *Hospodina*.

Ponechme stranou libido *synů božských*. Podstatná je skutečnost, že jejich jednání bylo zcela neospravedlnitelné a trestuhodné. Je to kulantní informace o zločinu té nejryzejší podoby, kdy pachatelé realizují své domněle přirozené právo, a současně suverénním způsobem manifestují, že *Zákon* a práva druhých naprosto ignorují. Chování *synů božských* si totiž naprosto v ničem nezadá s jednáním vojáků na dobytém území, kde si berou ženy podle své libosti, stejně tak otrokáři si podle své libosti mohou brát ženy ze svých otrokyň. O současných ušlechtilých formách, za nichž si rovněž lze brát ženy podle své libosti, snad lépe pomlčet.

V marasmu, který na zemi zavládl, našel uplatnění hlavní článek víry stoupenců evoluce: „*Silnější jebe!*“

Kdyby ale zůstalo jen při tom. Na zemi se rodily nové, zcela nežádoucí, *nadlidské* bytosti. Jejich zrůdnost spočívala jak v jejich monstrózním zjevu, tak v mimořádných, *nadlidských* vlastnostech a schopnostech. Docházelo k *bytostnému* propojení nebeského s pozemským! Pro *našeho Otce* to byla další nečekaná rána, která zasáhla do pozemského dění s nesrovnatelně větší destruktivní razancí, jak vyhnaný *Člověk* a jeho potomci. Svým

jednáním *synové božstí* přímo a otevřeně zpochybnili funkčnost *Stvoření* a rovněž způsobilost *našeho Otce* být *Hospodinem*, Bohem nad všemi bohy.

Náš Otec musel přijmout zásadní opatření, odpovídající vážnosti situace. Jako *Hospodin*, Bůh nad všemi bohy, nemohl svůj čas marnit pouze řešením pozemských problémů *Člověka* a jeho potomků. Šlo o budoucnost celého *Stvoření*. Ti, kdo se na zemi narodili, beztak možnosti dlouhého života využívali jen k tomu, aby samolibým jednáním komplikovali plány *našeho Otce* a proto omezil délku lidského života na 120 let.

Máme v sobě víc Kainovy ješitnosti, než by bylo zdravo a tak nedokážeme vnímat *pravdu* o sobě samých, natož o *našem Otci*. V ješitné sebestřednosti nechceme připustit, že by *náš Otec* mohl mít i jiné a vážnější starosti než jen s námi, lidmi. Následující oddíl této dramatické kapitoly nám dává jedinečnou možnost sledovat, co tváří v tvář ohrožení svého mocenského postavení prožíval *náš Otec* a jak reagoval. Poznáme to podstatné, co jsme dosud nepoznali, že mnohé bývá jinak, než se zdá. Současně je to i šance k zamyšlení, jak podobně fatální situace prožívají a řeší lidé, kteří se stali vladaři a mocnáři.

I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci. Řekl: „Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země, člověka i zvířata, plazy i nebeské ptactvo, neboť lituji, že jsem je učinil.“ Ale Noe našel u Hospodina milost. /Gn 6,5-8/

Vůbec poprvé jsme informováni o *zlu*. Zdrojem zlého je *mysl a srdce*. Zatím jde o prvotní a pouze dílčí informaci, která bude významně upřesněna po překonání potopy. To bude i příhodný čas pro hlubší analýzu zdrojů *zla*. Aktuálně se soustředíme na to, že *náš Otec* je ve stavu, kdy *lituje*, že na zemi učinil člověka a *trápí* se ve svém srdci. Je to něco zcela mimořádného, neboť později, sám o sobě sdělí ústy pohanského věštce Bileáma:

***Bůh není člověk, aby lhal, ani lidský syn, aby litoval. Zdali řekne, a neučiní, promluví, a nedodrží?* /Nu 23,19/**

Muselo jít o katastrofální stav, když původní uspokojení na konci šestého dne *stvoření*, kdy viděl, že vše co učinil je *velmi dobré*, střídá *lítost a trápení*.

Řešení, které přijímá je sice radikální, ale kupodivu nejde o *Endlösung* – „konečné řešení“. Noe nachází u *našeho Otce* milost a to je, po všem zlém co s *Člověkem* zažil, vskutku překvapující. Taková záhada si zaslouží pozornost, neboť nevěstí nic jiného, než že spolu s negativním, se stejně nečekaně objevilo i něco neméně pozitivního!

Může nastat pochybnost, zda *náš Otec* litoval, že vůbec *Člověka* stvořil, nebo pouze, že jej vyhnal na zemi, namísto aby jej zničil. Ve skutečnosti nelitoval jen toho. Litoval, že se vůbec stal *Hospodinem*, Bohem nad všemi bohy. Naprosto o to nestál a nebýt toho, nebylo by šestidenního *tvoření*, ani *Člověka*. Byl by ušetřen jak problémů s *Člověkem* a jeho potomky, tak i všeho *trápení*, které nyní zakouší.

Náš Otec nikdy nevládl silou ani mečem. Na rozdíl od všech ostatních bohů, nikdy o žádné mocenské postavení nebojoval ani nestál. *Hospodinem*, Bohem nad všemi bohy se stal bez vychytralosti, kouzel, síly a meče. Žádné volební klání, sliby, lži, propaganda, pletichy či paktování. Ani majetkové čachry, korupce a vydírání. Nic z tradičních prostředků, jimiž jak lidé, tak ostatní bohové vždy sváděli boj o moc. Bohové již dávno dospěli k poznání, že každé

mocenské postavení, jehož bylo dosaženo tradičními prostředky, mělo vždy jen dočasné trvání. A tak, když už i nejmocnější z bohů byli unaveni a dočista vyčerpáni věčnými mocenskými zápasy a nevěděli kudy kam, vzpomněli na *našeho Otce*. Byl mezi všemi bohy poslední a nikdy se mocenských třenic neúčastnil. Žil na okraji veškerého nebeského dění a měl pověst podivína, co si zakládá na své *Nezištnosti, Spravedlnosti a Pravdivosti*.

Poznali, že jediný *naš Otec* je **Dobry**.

Udělal vše pro to, aby jej přiměli k tomu, že se jim nakonec přece jen stal *Hospodinem*, Bohem nad všemi bohy.

Tak se poslední stal prvním.

Poté, co se *naš Otec* stal *Hospodinem*, Bohem nad všemi bohy, musel nastolit *Řád*, určit základní orientaci, co je *dobré* a co *zlé*. Nešlo však o tradičně pojímané antagonistické, černobílé rozčlenění nebeského zástupu na *dobré a zlé*. Lidský jedinec rovněž stanovuje své individuální *dobro* tak, že se s ním jistou měrou ztotožňuje a naopak *zlé* obdobně odmítá. Stejný princip využil i *naš Otec*. Protože šlo o obecný zájem, nebyla sama *Jeho* vůle určující kritérium. Podle své individuální **neutrální** reakce určil hranice spektra *Dobrého a Zlého*. Jedině *Dobry* mohl tyto meze stanovit tak, že pro všechny ostatní bylo *Dobré* opravdové a skutečně *Pravdivé*.

Naš Otec nestanovil, kdo je *Dobry* a kdo *Zly*, ale co je *Dobré* a co *Zlé*. Rozdíl je nepatrný, ale zcela zásadní. Kladné nebylo preferováno a záporné nebylo likvidováno.

Naš Otec naprosto vše zohlednil!

To nemohl uskutečnit nikdo jiný než *Nezištný, Pravdivý a Spravedlivý*, jedním slovem *Dobry*. Morálka, jejímž základem je *Láska, Pravda a Spravedlnost*, to je základ absolutní autority *našeho Otce* a tvůrčí moci *Jeho* slova. Nutno dodat, že dnes jen na nebi, protože lidem na zemi nevládne vůle *našeho Otce*. Bůh, jenž ovládá veškeré pozemské dění i životy dnešních lidí má jméno **Money**.

Pro všechny bez výjimky bude zcela neuvěřitelné, že by základem tak nepředstavitelně rozsáhlé moci mohla být morálka. Lidé znají jen řeči o morálce, které musí jistit mocná ekonomika, také armáda a zejména tajné služby. Ještě donedávna by to bylo jen těžko vysvětlitelné, ale v XXI. století již lidé sami na sobě poznávají, že současnou mocenskou politiku nelze realizovat bez podpory masmédií, zejména TV. Masmédia, to je pro lidstvo revoluční velmocenský nástroj, širokou měrou nahrazující donedávna užívané fyzické násilí, nezbytné k formování světového dění.

Podle původního stvořitelského záměru měl *naš Otec* celému Stvoření vládnout obdobně, jako masmédia ovlivňují dnešní pozemské dění. Podstatným rozdílem však bylo, že harmonické pozemské poměry byly v souladu s morálkou *našeho Otce*. Pozemské poměry pak byly obrazovou předlohou poměrům nebeským. Lidé, zvířata, nic pozemského nemělo s bytostmi nebeského zástupu žádný kontakt, takže nikdo neměl možnost pozemské obrazy deformovat. To se však změnilo ve chvíli, kdy byl na zemi vyhnán *Člověk a žena pro Člověka*, Adam a Eva.

Je třeba mít neustále na paměti, že na Zemi nelze nic utajit, neboť nic se neděje za zavřenými dveřmi. Vše je transparentní, veškeré dění se odehrává na otevřené scéně, před zrakem nejen *našeho Otce*, ale na očích celému nebeskému zástupu a všem bohům co jich jen je a jimž je *naš Otec Hospodinem*. Nebeský zástup má proto informace, které jsou obyčejným lidem, odkázaným na TV, noviny, elektronická média, zcela nedostupné. Pro takového pozorovatele je mnohé nepochopitelné a často se na náš účet i dobře pobaví, když vidí, komu lidé věří a jaké lži a bludy dokážeme vyznávat jako pravdivé. V současnosti k

nejhumornějším patří všeobecné přesvědčení, že v USA vládne prezident Barack Obama, a jak se Češi nechali oblafnout sloganem „*Pravda a láska zvítězí nad nenávistí.*“

Od počátku, kdy *náš Otec* přijal funkci *Hospodina*, nebylo vše tak ideální, jak se zaručeně mnohým zdá. Ne všichni zcela uvěřili v trojjedinost *našeho Otce*, že při výkonu funkce *Hospodina* dál zůstane absolutně nezištný, pravdivý a spravedlivý. Že bude vždy *Dobrý*, trojjediný - *Láska, Pravda, Spravedlnost*.

Znali totiž dobře, jak moc korumpuje *Moc!*

Kdyby lidé skutečně věřili tomu, že *náš Otec* je *Dobrý* a že na konci šestého dne bylo vše, co stvořil *velmi dobré*, pak by nemohli s tak neuvěřitelnou tvrdošíjností, tisíce let ignorovat skutečnost, že nápad ochutnat ovoce ze *stromu poznání dobrého a zlého* se vůbec nezrodil v hlavě *ženy pro Člověka*. Ba ani *had* nebyl autorem takové myšlenky! Informace, jimiž *had ženu pro Člověka* v zahradě Edenu doběhl, nebyly dostupné nikomu, kdo byl stvořen na Zemi. *Hadovi* se stala osudná jeho *zchytralost*, která je vlastní i současným investigativním mediálními hvězdám. Takovým, co by dokázali ženu přesvědčit, že při troše dobré vůle zvládne své těhotenství i za 3 měsíce. Rovněž *had* s potměšilostí sobě vlastní postřehnul slabinu *ženy pro Člověka* a využil ji ve svém zájmu. Co však chudák vůbec netušil, že přitom sám je pouhou loutkou v mocenské hře jiných. A patřičně na to doplatil.

Nejlépe slouží, kdo neví, že slouží!

Tak jako nápad ochutnat ovoce ze *stromu poznání dobrého a zlého* se nezrodil v hlavě *ženy pro Člověka*, ani u *hada*, rovněž myšlenka přinést oběť *našemu Otci* se nezrodila v Kainově hlavě. I to bylo součástí mocenských aktivit oněch nebeských bytostí, které zpochybňovaly způsobilost *našeho Otce* zastávat funkci *Hospodina*, Boha nad všemi bohy. Neuškodí znovu si připomenout slova, jenž po osudné oběti pronesl ke Kainovi *náš Otec*.

**Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích
a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.**

Čemuž měl Kain rozumět tak, že má konat výhradně vůli *našeho Otce* a nemá podlehnout svodům těch, kterým má vládnout. Neboť v opačném případě bude jimi ovládán.

Po tomto dvojitým, hrubém *vměšování* ze strany bytostí nebeského zástupu došlo i na přímý útok na samu mocenskou podstatu *Stvoření*. Bytostným propojením pozemského s nebeským definitivně skončila funkčnost obrazu pozemské předlohy pro poměry nebeské.

V té nejtěžší chvíli, když *náš Otec* všeho *litoval* a *trápil* se ve svém srdci, dokonce zvažoval, zda setrvat ve funkci *Hospodina*, Boha nad všemi bohy se stalo něco zcela nečekaného. *Náš Otec* v úžasu zjistil, že jeho mocenské postavení nejenže nebylo podlomeno, ale zcela nebývale se upevnilo. Původní *velmi dobré* dílo se sice zcela pokazilo, ale tím se současně stalo celému nebeskému zástupu odstrašujícím příkladem. Příkladem, který každému z nebeského zástupu velmi nepříjemně připomínal poměry, jenž panovaly na nebi před tím, než se jim *náš Otec* stal *Hospodinem*, Bohem nad všemi bohy. *Stvoření našeho Otce*, se tak dostalo nečekaného zadostiučinění. To rozhodlo, že se vším neskoncoval a že *Noe* našel milost.

A tak do doby, než na zemi opět zavládne vůle *našeho Otce*, jsou poměry pozemské celému nebeskému zástupu, odstrašujícím obrazem, stále připomínajícím poměry, které vládly na nebi před tím, než se *náš Otec* stal *Hospodinem*, Bohem nad všemi bohy.

A máme před sebou rodopis Noeho, kterého *náš Otec* vyvolil za vykonavatele *Své vůle* zde na Zemi.

Toto je rodopis Noeho: Noe byl muž spravedlivý, bezúhonný ve svém pokolení; Noe chodil s Bohem. A Noe zplodil tři syny: Šéma, Cháma a Jefeta. Země však byla před Bohem zkažená a plná násilí. Bůh pohleděl na zemi; byla zcela zkažená, protože všechno tvorstvo pokazilo na zemi svou cestu.

I řekl Bůh Noemu: „Rozhodl jsem se skoncovat se vším tvorstvem, neboť země je plná lidského násilí. Zahladím je i se zemí. Udělej si archu z goferového dřeva. V arše uděláš komůrky a vysmolíš ji uvnitř i zvenčí smolou. A uděláš ji takto: Délka archy bude tři sta loket, šířka padesát loket a výška třicet loket. Archa bude mít světlík; na loket odshora jej ukončíš a do boku archy vsadíš dveře. Uděláš v ní spodní, druhé i třetí patro. Hle, já uvedu potopu, vody na zemi, a zahladím tak z pod nebe všechno tvorstvo, v němž je duch života. Všechno, co je na zemi, zahyne. S tebou však učiním smlouvu. Vejdeš do archy a s tebou tvoji synové, tvá žena i ženy tvých synů. A ze všeho, co je živé, ze všeho tvorstva, uvedeš vždy po páru do archy, aby s tebou zůstali na živu; samec a samice to budou. Z rozmanitých druhů ptactva a z rozmanitých druhů zvířat a ze všech zeměplazů rozmanitých druhů, z každého po páru vejdou k tobě, aby se zachovali při životě. Ty pak si naber k obživě různou potravu, nashromáždí si ji, a bude tobě i jim za pokrm.“ Noe udělal všechno přesně tak, jak mu Bůh přikázal. /Gn 6,9-22/

Pozornosti zřejmě neunikne, že Noe, na rozdíl od svých předků, zplodil Šéma, Cháma a Jefeta až ve věku pět set let. Rovněž je ojedinělý tím, že zplodil jen tři syny a vůbec žádnou dceru. Noe chodil s *naším Otcem* stejně jako Henoch. Však na rozdíl od Henocha, který nezemřel, neboť ve věku 365 let byl vzat, Noe je ponechán, aby se stal vykonavatelem vůle našeho Otce zde na Zemi. Poměry jenž zde nastaly, musely být veskrze žalostné, neboť se zkazilo vše, co původně bylo *velmi dobré*. Že zavládlo násilí, neznamená nutně, že šlo o násilí fyzické. Stačilo, že vzala za své morálka *našeho Otce*. Nikde nezištnost, žádná spravedlnost, natož pravda. Ryzí evoluce, kde silní kořistí ze slabších a slabší mají možnost kořistit z těch nejslabších.

Jakpak asi vidí *naš Otec* současný svět?

V rozsáhlém popisu pokynů pro stavbu archy a výběr její posádky může uniknout něco mnohem významnějšího. Je pozoruhodné, jak s *lidským synem* jedná *Hospodin*, Bůh nad všemi bohy. Sděluje mu podrobnosti *Své* strategie. Poskytuje mu další, ryze důvěrné informace a široce jej zapojuje do svých plánů, dává mu aktivní roli s příslibem smlouvy o budoucím partnerství. To je zcela mimořádná exkluzivita. Při propastném nepoměru mezi *bohem* a *lidským synem* je to Bůh nad všemi bohy, který otevřeně manifestuje, že nejde jen o rovnocenné partnerství, ale o mnohem víc! Takto by se měl chovat skutečný rodič ke svým dětem. Oboustranná důvěra, úcta a vzájemný respekt! Vždyť *Hospodin* mohl provést *Svůj* plán zcela sám, aniž by k tomu kohokoli potřeboval a Noe mohl být jen dosazen.

Takový je *naš Otec, Hospodin*, Bůh nad všemi bohy.

Ačkoli velmi dobře víme, že vše co potřebujeme, jinde než u *našeho Otce* nenajdeme, přesto budeme stále hledat u jiných bohů.

Tací jsme zase my, lidé.

A před námi jsou vstupní informace o osádce archy a počátku potopy.

7 I řekl Hospodin Noemu: „Vejdi ty a celý tvůj dům do archy, neboť vidím, že ty jsi v tomto pokolení *jediný* můj spravedlivý. Ze všech zvířat čistých vezmeš sebou po sedmi párech, samce se samicí, ale ze zvířat, která nejsou čistá, *jen* po páru, samce se samicí. Také z nebeského ptactva po sedmi párech, samce a samicí, aby zůstalo naživu potomstvo na celé zemi, neboť již za sedm dní sešla na zemi dešť, *kteřý potrvá* čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Smetu z povrchu země vše, co povstalo, co jsem učinil.“

Noe udělal všechno, jak mu Hospodin přikázal. Šest set let bylo Noemu, když nastala potopa, vody na zemi. Před vodami potopy vešel Noe a s ním jeho synové i jeho žena a ženy jeho synů do archy. Z čistých zvířat i ze zvířat, které nejsou čistá, z ptactva i ze všeho, co se plazí po zemi, vždy po páru vešli samec a samice k Noemu do archy, jak mu Bůh přikázal. Po sedmi dnech pak pronikly na zemi vody potopy. V šestistém roce života Noeho, sedmnáctý den druhého měsíce, se provalily všechny prameny obrovské propastné tůně a nebeské propusti se otevřely. Nad zemí se strhl lijavec a *trval* a trval čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Právě toho dne vešli Noe i Šém, Chám a Jefet, synové Noeho, i žena Noeho a tři ženy jeho synů s nimi do archy, oni i všechna zvířata rozmanitých druhů, všechny dobytek rozmanitých druhů, všichni plazící se zeměplazi rozmanitých druhů i všechno ptactvo rozmanitých druhů, každý pták, každý okřídlenec. Vešli k Noemu do archy vždy pár po páru ze všeho tvorstva, v němž je duch života. Vcházel, samec a samice ze všeho tvorstva, jak mu Bůh přikázal. A Hospodin za ním zavřel.

Potopa na zemi trvala čtyřicet dní, vody přibývalo, až nadnesly archu, takže se zdvihla od země. Vody zmohutněly a stále jich na zemi přibývalo. Archa plula po hladině vod. Vody na zemi převelice zmohutněly, až přikryly všechny vysoké hory, které jsou pod nebesy. Do výšky patnácti loket vystoupily vody, když byly přikryty hory. A zahynulo všechno tvorstvo, které se na zemi pohybuje, ptactvo, dobytek i zvířata a také všechna na zemi se hemžící havěť, i každý člověk. Všechno, co mělo v chřipí dech ducha života, cokoli bylo na suché zemi, pomřelo. Tak smetl Bůh vše, co povstalo, co bylo na povrchu země: od lidí až po zvířata, po plazy a nebeské ptactvo, *všechno* bylo smeteno ze země. Zachován byl pouze Noe a to, co s ním bylo v arše. Mohutně stály vody na zemi po sto padesát dnů. /Gn 7,1-24/

Zpráva je dostatečně výmluvná. Noe přesně splnil pokyny *našeho Otce*. Podobně jako při *Posledním soudu* byli jedni odděleni od druhých. Jedněm se dostalo milosti, že mohli v arše překonat dny potopy a vstoupili do nového života. Druhým se dostalo zatracení a zahynuli ve vodách. Je očividné, že zachránění byli v hrozivém nepoměru vůči zatraceným.

Noe a s ním i ostatní zachránění měli jedinečnou, takřka rok dlouhou příležitost k rozjímání o životě, své další budoucnosti, především však o vztahu k *našemu Otci*.

S klidnou myslí bych již mohl své psaní zakončit, avšak blíží se Štědrý večer a to je rovněž vhodná doba k rozjímání. Jde o čas, kdy může každý hloubat nad narozením jednoho, co sám sebe identifikoval jako *Syna člověka*. Dal tak zcela jasnou zprávu všem, kdo mají oči k vidění a uši k slyšení, že není *lidský syn!*

Nevím, že by za 2000 let někdo poukázal na osudovou vazbu mezi prvorozeným *synem Člověka - Kainem* a *Synem člověka – Ježíšem*.

Syn Člověka-Kain je pachatelem prvního a obecně nejznámějšího zločinu zabití.

Syn člověka, jemuž rodiče dali jméno *Ježíš*, je naopak obecně nejznámější obětí zabití.

I když se o tom mnoho nemluví, *Syn člověka-Ježíš* se významně zasloužil o to, že *Hospodina*, Boha nad všemi bohy, přiblížil všem lidem, jako *našeho Otce!*

To bychom ale nesměli být tím, čím jsme, abychom to tak nechali být. Lidé vyznávají *Jeho jméno* a současně ignorují *Jeho slova: A nikomu na zemi nedávejte jméno ‚Otec‘; jediný je váš Otec, ten nebeský. /Mt 23,9/*

Podobné chování se označuje jako pokrytectví, také farizejství a zcela na počátku to bylo *vzývání Hospodinova jména*. Voláme, prosíme, ale *Jeho vůli* nekonáme. Tak jako k velikonoční tradici patří rituál umývání nohou, aniž by kdo skutečně chápal jeho význam, pak k vánoční tradici by bylo na místě zařadit rituál, jenž by připomínal tisíce let tradiční lidské slepoty.

Pod vánočním stromečkem by se krom předávání tradičních dárků, společně „*vylévala vanička i s dítětem*“

Mám před sebou ještě dlouho cestu, aniž bych tušil, jaký bude její konec. Snad nic nepatří k počátku tak samozřejmě jako konec. O tom, jaký bude náš společný konec, o tom můžete sami rozjímat ve vánočním čase nad zprávou *Syna člověka-Ježíše*:

O posledním soudu

Až přijde *Syn člověka* ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůn své slávy; a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici. Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“ Tu mu ti spravedliví odpovědí: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtili jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?“ Král odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ A potom řekne těm po levici: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům! Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst, žíznil jsem, a nedali jste mi pít, byl jsem na cestách, a neujali jste se mne, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.“

**Tehdy odpoví i oni: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového, žíznivého, pocestného, nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?‘
On jim odpoví: ‚Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.‘ A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života. /Mt 25,31-46/**

Kdo se diví, usvědčuje tak sám sebe, že vlastně nic nechápe. Přeji proto každému vše dobré nejen v čase vánočním. Abyste vskutku pochopili a mohli se nakonec všemu divit na té dobré straně.

A je tu opět okamžik, kterým končí čas mého psaní a nastává čas pro čtení.

Dolní Zálezly
21.12.2009
12.07 hodin /CET/

*The end of part II.
To be continued
11.03.2010 o 15.31hodin /CET/
Sračky versus Logos*